

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce **K. M.**, zastoupeného JUDr. Karlem Matějkou, advokátem se sídlem Legerova 44, Praha 2, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství pro hl. m. Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2004, č. j. FŘ -1001/11/04, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2007, č. j. 6 Ca 27/2005 - 32,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2004. Tímto rozhodnutím žalovaný změnil dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1997 vydaný Finančním úřadem po Prahu 9 dne 16. 7. 2003, č. j. 192522/03/009913/5950, podle § 46 odst. 7 a § 31 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále též „daňový řád“), tak, že byl stěžovateli cestou pomůcek stanoven základ daně ve výši 2 024 031 Kč a vyměřena daň v částce 707 360 Kč. Městský soud žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a podmínky pro stanovení daně podle pomůcek byly naplněny.

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Konkrétně pak namítá,

že veškeré doklady, na základě nichž mohla být stanovena daň dokazováním, byly v držení policie a správce daně si je mohl vyžádat. Nesouhlasí s tím, že ke stanovení daně podle pomůcek postačí, nejsou-li na prvotních dokladech k denním tržbám uvedeny všechny náležitosti. Denní evidence tržeb jako povinná evidence je sama o sobě důkazním prostředkem a její správnost bylo možno zkontrolovat z údajů skladových karet. Stěžovatel upozorňuje, že kontrola DPH za předmětné období proběhla, aniž by neprůkaznost účetnictví konstatovala. Ani šetření policie nezjistilo, že by stěžovatel porušil trestněprávní předpisy. Stěžovatel dále namítá, že správci daně předal doklady na základě potvrzení, avšak tyto doklady se ztratily. S touto skutečností se soud nevypořádal. Pracovnice správce daně - paní Ž. si na stěžovatele „zasedla“ a řadu dokladů zmanipulovala ve stěžovatelův neprospěch (např. 20 % obchodní přírážku). Stěžovatel poukazuje na to, že je invalidním důchodcem bez jakéhokoli majetku, pouze s příjmem 7400 Kč měsíčně a nemůže tedy splácet správcem daně vyměřený dluh. Rovněž zdravotně na tom není dobře. Prodělal totiž delší mozkovou příhodu s trvalými následky (slepota pravého oka) a během provádění kontroly byl v léčení. V důsledku toho nebyl způsobilý dostatečně vnímat všechny požadavky zmíněné pracovnice správce daně. Přestože pracovnice správce daně viděly, že stěžovatel není schopen hájit svoje práva, nedoporučily mu, aby se nechal zastupovat a naopak po něm požadovaly, aby zastupoval druhou členku sdružení (Š. B.). Stěžovatel také za pozoruhodné označuje, že k jeho odvolání nebyl vyměřený daňový nedoplatek snížen, nýbrž naopak zvýšen, a to o více než 100 %. Závěrem stěžovatel odkázal na „celou řadu pochybení“, uplatněných zejména v podané žalobě. Navrhuje proto, aby zdejší soud rozsudek městského soudu zrušil.

Žalovaný ve svém vyjádření s kasační stížností nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Má za to, že stěžovatel v daňovém řízení nesplnil svoji povinnost stanovenou v § 31 odst. 9 daňového řádu a správce daně tak nemohl stanovit daň dokazováním. Účetnictví stěžovatele bylo totiž neprůkazné. Správce daně měl k dispozici i doklady uložené u Policie ČR. Nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že by se u správce daně ztratily nějaké jeho doklady a proto bylo přistoupeno ke stanovení daně podle pomůcek. Podle žalovaného stěžovatel zřejmě naráží na situaci, kdy k odvolání proti platebnímu výměru přiložil jako přílohu tři šanonny (aniž by byl k předložení nějakých dokladů vyzván), přičemž při vrácení těchto šanonů stěžovatel namítl, že chybí přijaté faktury za zboží. Žalovaný však se stěžovatelem nesouhlasí a má za to, že k žádné ztrátě dokladů nedošlo. Nesouhlasí ani s tvrzením o diskriminačním jednání pracovnice správce daně, neboť ze spisu žádná taková skutečnost neplyne.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. („nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení“), domnívá se, že nebyly splněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek, nýbrž že měla být daň stanovena dokazováním. Dále uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. („vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost“), má zato, že žalovaný ztratil stěžovatelem předložené doklady a pracovnice správce daně nepostupovala vůči němu nestranně a nezaujatě. Pokud jde o důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. („nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé“),

tak ty stěžovatel spatřuje v tom, že se městský soud nezabýval tím, že došlo ke ztrátě dokladů, které stěžovatel předložil správci daně.

Nejprve musel Nejvyšší správní soud vyřešit přípustnost kasační stížnosti, resp. jednotlivých námitek v ní uplatněných, a to ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení jsou nepřipustné námitky, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem (Městským soudem v Praze), přestože tak učinit mohl. Nejvyšší správní soud se tak v řízení o kasační stížnosti může námitkou zabývat pouze v případě, že byla v identické rovině účinně vznesena před městským soudem, ten takovou námitku posuzoval a stěžovatel v kasační stížnosti brojí proti závěrům městského soudu, případně, je-li namítáno, že krajský soud takovou řádně vznesenou námitku opomněl vypořádat. Kasační princip, kterým je veden přezkum rozhodnutí krajských soudů ve správním soudnictví neumožňuje otevírat před Nejvyšším správním soudem posuzování rozhodnutí správních orgánů v mezích, v nichž tento přezkum nebyl učiněn předmětem pozornosti krajských soudů (zde městského soudu).

Ze soudního spisu, zejména pak z obsahu žalob, vyplývá, že stěžovatel v řízení před městským soudem vůbec neuvedl, že kontrola DPH za předmětné období proběhla, aniž by neprůkaznost účetnictví konstatovala, ani že se ztratily doklady, které předal správci daně na základě potvrzení. Vůbec také nezpochybňoval nezaopatost pracovníků správce daně ani nenamítal, že by při daňovém řízení zneužívaly stěžovatelova zdravotního stavu, manipulovaly s doklady a požadovaly, aby zastupoval druhou členku sdružení, přestože nebyl schopen řádně hájit svoje práva. Ve stejné procesní pozici se nachází též stěžovatelova námitka, že v odvolacím řízení došlo ke zvýšení daňového nedoplatku. Uvedené námitky tak ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nemohou být v řízení před Nejvyšším správním soudem účinně uplatněny a soud se jimi proto pro jejich nepřipustnost zabývat nemohl.

Vzhledem k uvedenému nemůže být důvodná ani stěžovatelova námitka, že městský soud pochybil, pokud nezkontroloval to, že se během daňového řízení ztratily doklady, které stěžovatel předložil správci daně. Městský soud je totiž zásadně povinen a oprávněn přezkoumávat napadené rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, § 76 odst. 2 s. ř. s.). Jestliže pak stěžovatel určitou námitku v žalobě neuplatnil, nelze městskému soudu vytýkat, že se jí nezabýval. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak zjištěn nebyl.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti odkázal na „celou řadu pochybení“, uplatněných zejména v podané žalobě, tak touto námitkou se Nejvyšší správní soud zabývat rovněž nemůže. Takto nekonkrétní námitka totiž není řádně uplatněným důvodem kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., neboť z ní není zřejmé, jaká pochybení a jakého orgánu má stěžovatel na mysli, ani jakým způsobem mohla tato pochybení ovlivnit zákonnost správního rozhodnutí a následně napadeného rozsudku. Pouhý odkaz na žalobu, v daném případě navíc neurčitý, neboť stěžovatel na žalobu odkazuje pouze demonstrativním způsobem, pak namítaná pochybení nijak nespecifikuje. Stěžovatel tak nedává soudu možnost takovou neurčitou námitku přezkoumat.

Dále stěžovatel nesouhlasí s tím, že byly splněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek. Domnívá se, že veškeré doklady, na základě nichž mohla být stanovena daň dokazováním, byly v držení policie a správce daně si je mohl vyžádat.

Ze správního spisu k tomu vyplynulo, že výzvou ze dne 19. 8. 1999 byl stěžovatel v souvislosti se zahájenou daňovou kontrolou za roky 1997 a 1998 vyzván ve stanovené lhůtě k předložení originálů všech faktur, soupisů o provedených fyzických inventurách, evidence

závazků a pohledávek a zásob. Stěžovatel požádal o prodloužení lhůty k předložení dokladů, neboť ty zapůjčil Policii ČR v Pelhřimově, což doložil protokolem o vydání věci (mj. i účetnictví za roky 1997 a 1998). Dne 14. 11. 2002 se konalo ústní jednání na Policii ČR, Kongresová 2, Praha 4 za účelem nahlížení do účetních dokladů, které stěžovatel předložil policii. Výzvou doručenou dne 15. 11. 2002 byl stěžovatel opětovně vyzván k předložení účetnictví. Při ústním jednání dne 25. 11. 2002 žalovaný konstatoval, že součástí účetnictví, stěžovatelem zapůjčeného policii, není evidence přijatých ani vydaných faktur, nejsou žádné smlouvy a tržby byly účtovány jednou částkou měsíčně, aniž by z podkladů vyplývalo, zda uvedená částka skutečně odpovídá dosaženým tržbám. Během dalšího ústního jednání (dne 16. 12. 2002) byl stěžovatel upozorněn na rozdíl mezi řádným a dodatečným daňovým přiznáním za rok 1997 (výdaje byly navýšeny o více než 800 tisíc Kč), k němuž nebyl schopen se vyjádřit. Správce daně rovněž stěžovatele upozornil na to, že předložené paragony nejsou číslované a ani zpravidla úplně vyplněné (chybí konkrétní označení zboží, cena za kus a počet kusů). Stěžovatel k tomu uvedl, že by paragony měly být kompletní, neboť byly vystavovány vždy, vyjma „vysloveně malých položek“. Správce daně poukázal na to, že kvůli nedostatečnému vyplnění paragonů nelze zkontrolovat, zda nakoupené zboží bylo při jeho prodeji zúčtováno do příjmů a kontrolu tak nebude možno dokončit dokazováním. Při jednání dne 15. 1. 2003 stěžovatel k rozdílu mezi řádným a dodatečným daňovým přiznáním uvedl, že v obou jsou uvedeny nesprávné částky (u příjmů i výdajů měla být uvedena jen polovina). Pokud jde o zvýšené výdaje v dodatečném přiznání, tak se jedná o chybu účetní. Dne 3. 7. 2003 projednal správce daně se stěžovatelem zprávu o kontrole, v níž mu vytkl zejména to, že jen některé předložené příjmové doklady byly číslované a převážná většina nebyla úplně vyplněna – zejména není uvedeno zboží, které mělo být prodáváno. Za neprůkaznou označil též skladovou evidenci. Součty příjmových prvotních dokladů nesouhlasí se zaúčtovanými tržbami podle peněžního deníku ani v jednom z namátkově kontrolovaných měsíců. Dále ve zprávě zdůraznil, že součástí účetnictví je jen několik málo dokladů na drobnější částky. Součástí spisu jsou také fotokopie dokladů o nákupu a ceně, které většinou obsahují pouze cenu a datum prodeje, v kolonce název zboží je uvedeno: audio-videotechnika spotřební elektronika.

Daňové orgány i městský soud dospěly k závěru, že účetnictví stěžovatele bylo natolik neúplné, že na základě něho nebylo možné stanovit daň dokazováním. Při stanovení daně tedy bylo postupováno podle pomůcek ve smyslu § 31 odst. 5 daňového řádu („*Nesplní-li daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, takže zde není možno daňovou povinnost stanovit dokazováním podle odstavců 1 až 4, je správce daně oprávněn stanovit daňovou povinnost za použití pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará bez součinnosti s daňovým subjektem.*“). Způsob stanovení daně podle pomůcek je způsobem náhradním, kdy daň nelze stanovit dokazováním a daň je tak stanovena podle pomůcek, které má správce daně k dispozici nebo které si opatří bez součinnosti s daňovým subjektem. Vzhledem k tomu, že za jedno zdaňovací období se platí jedna daň z příjmů, je třeba stanovit tuto daň podle pomůcek nebo dokazováním; není možno, aby část daně byla vypočtena za použití pomůcek a část dokazováním. Ustanovení § 31 odst. 5 daňového řádu tedy stanoví, že k vyměření daně podle pomůcek může správce daně přistoupit pouze tehdy, jestliže daňový subjekt nesplnil některou z povinností, uložených mu zákonem, a současně se musí jednat o případ, kdy právě pro tuto okolnost nelze daň stanovit dokazováním; zákon totiž jednoznačně preferuje stanovení základu daně a daně na základě důkazů (k tomu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, č. j. 1 Afs 74/2004 - 64, nebo ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Afs 132/2005 - 71, oba dostupné na www.nssoud.cz).

V daném případě stěžovatel nesplnil svoji povinnost předložit úplné účetnictví, kterým by prokázal svoje tvrzení uvedené v daňových přiznáních [§ 16 odst. 2 písm. c) a e) daňového řádu], přestože k tomu byl správcem daně opakovaně vyzván (výzvami ze dne 19. 8. 1999 a dne

11. 11. 2002). Daňové řízení je v České republice, obdobně jako i v jiných státech, postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Toto své břemeno daňový subjekt plní v důkazním řízení, které vede správce daně. Podle ustanovení § 31 odst. 9 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Toto ustanovení však, jak již vícekrát potvrdil Ústavní soud (viz především jeho nálezy z 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/95, publ. pod č. 133/1966 Sb. a 33/1995 Sb.ÚS), nedává správci daně oprávnění vyzvat daňový subjekt k prokázání čehokoliv, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám. Pravidlo, že v daňovém řízení nese důkazní břemeno daňový subjekt, má některé výjimky – ve věci stěžovatele je podstatné zejména ustanovení § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu, podle něhož správce daně prokazuje existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem.

Způsob, jakým daňový subjekt plní svoji důkazní povinnost, vyplývá ze shora zmíněných ustanovení § 31 odst. 9 a odst. 8 písm. c) daňového řádu. Daňový subjekt je povinen na základě příslušných zákonných ustanovení vést účetnictví (§ 1 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění účinném pro rok 1997, dále jen „zákon o účetnictví“) či jiné povinné záznamy či evidence. Smyslem a účelem účetnictví je poskytnout tomu, kdo je vede, i oprávněné třetí osobě (ve věcech daní tedy správci daně) věrohodný, úplný, průkazný a správný přehled o jeho předmětu [viz § 7 zákona o účetnictví a shora již zmíněný § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu], kterým je – zjednodušeně řečeno – hospodaření daňového subjektu. Podle § 7 odst. 2 zákona o účetnictví je účetnictví úplné, „*jestliže účetní jednotka zaúčtovala všechny účetní případy týkající se účetního období*“. Náležitosti účetních dokladů jsou pak stanoveny v § 11 odst. 1 citovaného zákona (a) *označení účetního dokladu, nevyplyvá-li z jeho obsahu alespoň nepřímo, že jde o účetní doklad, b) popis obsahu účetního případu a označení jeho účastníků, nevyplyvá-li z účetního dokladu alespoň nepřímo, c) peněžní částku nebo údaj o množství a ceně, d) datum vyhotovení účetního dokladu, e) datum uskutečnění účetního případu, není-li shodné s datem podle písmene d), f) podpis osoby odpovědné za účetní případ a osoby odpovědné za jeho zaúčtování; tyto podpisy lze nahradit jiným průkazným způsobem*].

Z hlediska metod zaznamenávání se u účetnictví jedná o standardizovaný, přísně formalizovaný a značně detailní přehled o hospodaření, který by, je-li veden předepsaným způsobem, neměl umožnit, aby o hospodaření dotyčného daňového subjektu byl podán zkreslený obraz. Daňový subjekt proto splní svoji povinnost důkazní ve vztahu k tvrzením, která správci daně předestře, prokáže-li tato tvrzení svým účetnictvím, ledaže správce daně prokáže [§ 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu], že ve vztahu k těmto tvrzením je účetnictví daňového subjektu nevěrohodné, neúplné, neprůkazné nebo nesprávné. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, publikovaném ve Sb. NSS pod č. 1572/2008, „*správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Ne každá chyba v účetnictví proto bude způsobovat takto požadovanou intenzitu pochybností; budou to pouze takové nesrovnalosti, jež přímo (nedostatkem spolehlivých informací o konkrétním účetním případě) či nepřímo (celkovou nevěrohodností účetnictví, i když toto na první pohled o konkrétním účetním případě předepsané informace poskytuje) zatamní obraz o hospodaření daňového subjektu. Správce daně je zde povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné*“. Jen takto totiž může unést své důkazní břemeno vyplývající z § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu.

Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby se sporný účetní případ udál tak, jak je o něm účtováno, anebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení prokázal. Důkazní prostředky zde budou pravidelně pocházet ze sféry mimo účetnictví a de facto nahradí či doplní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné účetnictví (srov. v této souvislosti z bohaté judikatury Nejvyššího právního soudu např. jeho rozsudek ze dne 30. 8. 2005, č. j. 5 Afs 188/2004 - 63, publikovaném na www.nssoud.cz).

V daném případě Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem v tom, že účetnictví stěžovatele bylo natolik neúplné, že „zatemnilo obraz o jeho hospodaření“ a byla tak vyloučena možnost stanovení daně dokazováním. Stěžovatelem předložené doklady totiž nejen, že neobsahovaly číslo a konkretizaci zboží, na které měly být vystaveny a nejsou tedy řádnými účetními doklady ve smyslu § 11 zákona o účetnictví, ale nejednalo se ani o doklady všechny, neboť jen velice málo z nich je vystaveno na nižší částky (za něž v prodejně s elektronikou jistě docházelo k nákupu např. baterií či videokazet). Sám stěžovatel ostatně připustil, že na drobnější zboží vůbec doklady nevystavoval. Jeho účetnictví tedy nelze považovat za úplné (§ 7 odst. 2 zákona o účetnictví). Tato neúplnost v daném případě způsobuje celkovou nevěrohodnost účetnictví. Pokud totiž nejsou vystavovány na určité zboží doklady vůbec a doklady, které vystavovány jsou, neobsahují název výrobku k němuž se vztahují, a nejsou číslovány, neplní takové účetnictví svoji základní funkci, neboť neposkytuje věrohodný obraz o hospodaření daňového subjektu.

Vzhledem k uvedenému není ani možné ověřit správnost stavů uvedených ve skladové evidenci a je třeba souhlasit se správcem daně, že nelze zkontrolovat, zda nakoupené zboží bylo při jeho prodeji zaúčtováno do příjmů či nikoli. Stěžovatel vůbec nevedl evidenci přijatých a vydaných faktur a tržby účtoval jednou částkou měsíčně, aniž by pro to měl příslušné podklady. Nedoložil ani, že by byly provedeny inventury (povinnost inventarizovat majetek je uložena v § 6 odst. 3 zákona o účetnictví). Neúplnost a vady v účetnictví správce daně stěžovateli dostatečným způsobem během daňového řízení zdůraznil (viz výše zmíněné výzvy a ústní jednání), avšak stěžovatel žádné další doklady, kterými by uvedené nedostatky odstranil, nedoložil. Nesplnil tedy svoji důkazní povinnost stanovenou v § 31 odst. 9, § 16 odst. 2 písm. c) a e) daňového řádu. V daném případě nepředložení úplného účetnictví znemožňovalo stanovit daň dokazováním a správce daně tedy postupoval správně, pokud přistoupil ke stanovení daně podle pomůcek. Jestliže stěžovatel namítá, že na policii bylo účetnictví úplné a správce daně pochybil, nevyžádal-li si je, nelze s ním souhlasit. Jak totiž vyplynulo ze správního spisu, správce daně do účetnictví předloženého policii nahlížel a pořídil si z něho kopie, přičemž se jednalo o účetnictví neúplné - s chybějícími údaji na dokladech i doklady samotnými. Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. tak rovněž nebyly zjištěny.

Tvrzení stěžovatele, že ani šetření policie nezjistilo z hlediska trestněprávních předpisů žádné pochybení, je v daném řízení irelevantní; navíc je stěžovatel uplatnil zcela nekonkrétně. Rovněž stěžovatelova špatná majetková situace a nedobrý zdravotní stav nemohou nijak ovlivnit závěr o zákonnosti rozsudku městského soudu. Stěžovatel však může tyto okolnosti zmínit při žádosti o užití institutů zmírňujících tvrzení v daňovém řízení (např. § 60, § 65 daňového řádu).

Nejvyšší správní soud tedy neshledal žádný z tvrzených důvodů kasační stížnosti a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věta).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1, 2 (§ 120) s. ř. s., neboť stěžovatel ve věci úspěšný nebyl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. prosince 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu